

Noční Vtáci

Večerné ulice Zeleného Mesta vždy dýchali životom a sršali rušnou atmosférou. Centrom nočného života bola odjakživa hlavná promenáda, vydláždená ulica široká dobrých tridsať krokov, lemovaná dvojposchodovými domami. Výnimočná je najmä tým, že v jej strede sú do radu, zhruba každých dvadsať krokov, vysadené mladé stromy. V ich korunách sú rozvešané éterické svetlá, ktoré svojou žiarou osvetľujú promenádu, no vrhajú do nej aj spletené tieň konárov, čím vzniká tajomná a mystická atmosféra. Dlažobné kocky okolo stromov sú vypuklé, lebo si pod nimi derú cestu korene.

Na väčšine domov sa dajú zahliadnuť vývesné cedule, ktoré lákajú ľudí do hostincov, nocľahární či obchodov alebo veštiarní. Okrem lacných krčiem a dobrých hostincov sa tiež na promenáde nachádzajú kováčske dielne, truhlári, priadky ale aj hrnčiari či rôzne remeselnícke cechy, ktoré sú vychýrené po celej Zemi lesa. Pri stenách domov majú svoje drevené prístrešky farmári a rôzni obchodníci, ktorí pokrikujú po ľuďoch a ponúkajú na predaj všetko možné.

Ulicou sa zvyčajne nesie vôňa dobrého jedla ale aj lacného alkoholu. Ľudia sa miesia jeden cez druhého a to bez ohľadu na spoločenské postavenie. Promenádu navštevujú nemajetní farmári, ale aj zámožní mešťania. Niektorí ľudia sa ponáhľajú, iní zase postávajú pri stromoch pod žiarou éterických svetiel a zhovárajú sa. Výkriky obchodníkov, smiech pocestných a rozhovory mešťanov sa rozliehajú nocou aj do okolitých ulíc.

Nie všetko je na hlavnej promenáde idylické. Zbieha sa tu veľa ľudí, no medzi nimi sa skrývajú aj lumpi, zloději, podvodníci, bitkári a rôzni opilci, ktorí pôsobia najmä v noci. V tmavých bočných uličkách, ktoré sa pripájajú na hlavnú promenádu, sa neraz deje niečo nekalé. Práve preto tu každú noc hliadkujú éteristi Zelenej Hory.

Nad Zeleným Mestom zapadalo slnko a obloha pomaly naberala červený nádych. Čoskoro nastane jasná noc a na promenádu sa vydajú mešťania, aby zapadli do hostincov. Vzduch bol príjemný a svieži. V uliciach vládlo podvečerné šero.

Dvaja muži v ukážkových hnedých rovnošatách sa stretli v strede promenády, rovno pod jedným z mnohých stromov s éterickými svetlami. Cez pútka nohavíc mali pretiahnuté čierne kožené

opasky. Ich ťažké topánky z kože sa priam leskli. Jeden z mužov mal na košeli zelenú prepletanú šnúru s dvomi zlatými kruhmi. Košeľu druhého mladšieho muža zdobil len jeden zlatý kruh.

„Tak si pripravený?“ spýtal sa ten s dvomi zlatými kruhmi. Bol to éterista druhého stupňa. Jeho vzorne učesané vlasy a hladko oholená tvár mu dodávali vzhľad hotového elegána, no išli z neho aj skúsenosti muža, ktorý má za sebou už dobrých tridsať zím. Vyzeral drsne a mierumilovne zároveň.

„Áno som,“ prikývol druhý. Tento mladý muž len nedávno prekonal prah dospelosti. Prezradili to čierne vlasy krátkeho zostrihu, stále nevinná tvár a akási nerozvážnosť v jeho očiach. Bol síce len éterista prvého stupňa, no prešiel si náročným výcvikom, ktorý ho naučil ovládať tajomnú prírodnú silu.

„Dobre,“ pokračoval éterista druhého stupňa. „Keďže toto je naša prvá služba, prezrad' mi svoje meno.“

„Volám sa Eteran,“ predstavil sa mladý muž a úctivo sklonil hlavu.

„Eteran? To je miestne meno?“

„Neviem,“ Eteran mykol plecami. „Ale pochádzam zo Zelenej Hory.“

„Druhé meno máš?“

„Eteran Naitbird.“

„Dobre teda, Eteran,“ prehovoril starší éterista a podal mu ruku. „Ja som Svenol Liotén a veľmi ma teší.“

„Aj mňa teší,“ odpovedal Eteran. Obaja si potriasli rukami.

„Tak sa dáme do toho,“ spustil éterista druhého stupňa Svenol a dal ruky v bok. Poobzeral sa po rušnej večernej promenáde. Ľudia sa premávali ulicou a dvom éteristom stojacim pod stromom v strede ulice nevenovali pozornosť. Nočný ruch sa rozbiehal. Svenol sa pozrel hore. Nad strechami dvojposchodových domov sa črtal červený súmrak, akoby niekto na oblohe vylial červené víno.

„Čo budeme robiť?“ spýtal sa mladý čiernovlasý Eteran.

Svenol odtrhol pohľad od súmraku a pozrel sa na svojho spoločníka. „Budeme sa prechádzať a dávať pozor. Je to jednoduché.“

„Toto je totižto moja prvá nočná služba,“ pokračoval Eteran. Zožierala ho nervozita z neznáma. Skutočne ani len netušil čo od takejto služby čakať. „Pridelil ma sem veľmajster éteru len včera.“

„Neboj sa,“ odvetil Svenol a tľapol mladého Eterana po pleci. „Pod' prejdeme sa a všetko ti vysvetlím.“

Obaja sa vybrali pomalým krokom vpred po promenáde. Éterické svetlá rozvešané v aleji stromov sa rozsvietili na plno. Obchodníci a remeselníci pokrikovali po okoloidúcich. Nočný život promenády sa dostal do plnej parády. Dvaja éteristi v službe kráčali po vydláždenej ulici a obdivovali živú noc Zeleného Mesta.

„Na čo všetko dávame pozor?“ spýtal sa mladý Eteran rozhliadajúc sa zo strany na stranu.

Energia promenády mu učarovala.

„Hlavne na poriadok,“ odpovedal skúsenejší Svenol. „Pozri tam,“ ukázal na druhú stranu ulice. O stenu domu sa tam opieral roľník, ktorý požil možno až priveľa lacného vína. „S takými bývajú problémy. Vo svojej opitosti obťažujú ľudí.“

„Čo s nimi robíme?“ vyzvedal Eteran.

„Odvlečieme ich do bočnej uličky,“ odpovedal pohotovo Svenol.

„A to je všetko?“ čudoval sa Eteran.

„Hádam nechceš, aby som ich vláčil domov?“ vyhrkol Svenol a venoval svojmu mladšiemu spoločníkovi trochu karhavý pohľad.

„To teda nie,“ odpovedal Eteran.

„Nedávame pozor len na opilcov,“ pokračoval Svenol. Uhol sa skupinke ponáhľajúcich sa mešťanov a dodal: „Stretneš sa tu s násilníkmi, zloďmi ale aj s divokými éteristami.“

„Divokí éteristi?“ dostal zo seba Eteran.

„Presne tak,“ prikývol Svenol. „Ako dobre vieš ovládať éter?“

„Viem vytvoriť éterické meč,“ pochválil sa Eteran. „Ale tiež viem odvieť éter do tela. Nedokážem to dlho, no jeden, či dva súboje zvládnem.“

„Na ulici to stačí.“

„Viem sa o seba postarať.“

Svenol štuchol do Eterana a kývol hlavou na prichádzajúce dievčatá. „Teraz sa priprav,“ riekol potichu a usmial sa. Tri mladé dievčatá v pekných šatách sa pristavili pred nimi a začali sa chichúňať, sťa by vyviedli nejakú neplechu. Jedna dievka bola čiernovlasá, druhá ryšavá a tretia zlatovlasá. Ich nevinná krása a farebná zladenosť podnecovali v mužskej mysli rôzne fantázie.

„Dámy,“ uklonil sa Svenol.

„Vážení éteristi,“ odpovedala ryšavá dievka a potom si na pozdrav nadvihli suknice šiat všetky tri dievčatá.

Mladý Eteran na nich mohol oči nechať. Mal čo robiť, aby mu od úžasu nepadli ústa až na dlažobné kocky.

Svenol sa tváril ako živel. Zdalo sa, že je na prítomnosť pekných dievčat zvyknutý. „Ako vám môžeme pomôcť, krásne dámy?“ spýtal sa. V jeho hlase nebolo bádať ani známku zaváhania.

„Aké máš pekné zlaté kruhy,“ povedala ryšavá dievčina a jemne sa dotkla Svenolových hodnostných kruhov na košeli. „Čo znamenajú?“

„Som éterista druhého stupňa,“ odpovedal odhodlane Svenol a nahodil šibalský úsmev.

„Fíha,“ zajasala dievčina. To už k nej pristúpili jej dve kamarátky.

Čiernovláska ju potiahla za ruku. „No poď, ponáhlame sa.“

Ryšavá dievčina prikývla, usmiala sa a prehovorila na Svenola: „Dúfam, že sa ešte uvidíme.“

Potom sa dievčatá s chichotom pobrali preč.

Svenol ich pozoroval, až kým sa nestratili medzi ľuďmi. „Pekné kusy,“ poznamenal.

„Čo to malo znamenať?“ spýtal sa nechápavo Eteran.

„Sme éteristi. A k tomu táto uniforma. Je bežné, že sa pri nás zastavia dievčatá.“ Potľapkal Eterana po pleci. „Mne osobne sa to páči. A tebe?“

„No... Ja neviem, asi áno,“ odpovedal neisto Eteran. Aj keď sa mu zdalo, že sa Svenol predvádza, obdivoval jeho smelosť a eleganciu, s ktorou viedol rozhovor s dievčatami.

„Na to si zvykneš,“ riekol Svenol a vykročil vpred. „Pokračujeme.“

Eteran a Svenol sa prechádzali po hlavnej promenáde Zeleného Mesta, ktorou sa rozliehali výkriky predávajúcich, smiech prechádzajúcich ľudí a cinkanie kladiva o nákovu. Tam vykrikoval kováč spod svojho prístrešku a o kúsok vedľa sedela pri malom stolíku veštica a sľubovala okoloidúcim nazretie do budúcnosti. Na promenáde sa miešali všetky vrstvy ľudí, od bohatých mešťanov až po chudobných roľníkov.

Svenol počas prechádzky vysvetľoval mladému Eteranovi, ako to vlastne na promenáde chodí. Prezradil mu, že túto prácu vykonáva už poriadne dlho, no neprezradil koľko presne. Povedal, že promenádu zvyklo strážiť jedno družstvo éteristov na čele s kapitánom, čiže dve dvojice. Teraz, keď mesto trpí nedostatkom éteristov, skrátili sa stavy len na jednu dvojicu. Mnoho dedín a miest v Zemi lesa obťažujú lúpežníci, čo sa Svenolovi zdalo byť podozrivé, a tak nebolo dost éteristov na nočné služby. No podľa jeho slov stačili na promenádu pokojne aj dvaja.

Jeho bývalý partner bol pridelený do družiny, ktorá sa vydala niekam na sever pomôcť skrotiť lúpežníkov. Preto ťahal niekoľko posledných nočných služieb celkom sám a dokázal si poradiť. Eteran sa potom spýtal, ako často budú chodiť na promenádu.

Strážiť sa chodí každú druhú noc a pracuje sa od západu slnka po východ. Medzi službami majú deň voľna a pracuje iná dvojica, no Svenol nikdy nevie kto pracuje, keďže sa všetko stále mení a on je jediný, ktorého už dlho nevymenili. Samozrejme sa niekedy stane, že budú musieť robiť aj niekoľko nocí po sebe bez oddychu.

Eterana tiež zaujímalo, kedy a podľa čoho zasahujú. Svenol len mávol rukou a povedal, že to je jednoduché. Zasiahnúť treba vtedy, keď ti niečo udrie do oka. Napríklad taká bitka dvoch roľníkov, alebo žena, ktorá kričí na celú ulicu, že ju okradli. Vraj sa do toho treba len dostať. To teda nebolo vysvetlenie, ktoré by Eteran čakal.

Éterista druhého stupňa Svenol Liotén sa zastavil uprostred ulice a ukázal na druhú stranu. Pri stene domu tam stál muž za malým stolíkom, na ktorom boli vyložené tri drevené poháre otočené dnom nahor. Navôkol postávalo niekoľko roľníkov.

„Pozri sa tam,“ povedal Svenol a drgol svojho spoločníka.

„Čo sa tam deje?“ spýtal sa Eteran.

„Pod' za mnou,“ prikázal mu Svenol a vybral sa k mužovi. Nenápadne sa postavil za skupinku roľníkov stojacich pred stolom, tak, aby zapadol do davu. Pozrel sa na Eterana a priložil si prst na pery. „Psst, ani slovo,“ pošepkal.

Eteran prikývol. Nazrel ponad ramená ľudí, aby videl čo sa deje na stole.

Muž za stolom už na prvý pohľad nepôsobil dôveryhodne a to hlavne kvôli jeho briadke a čiernemu plášťu, pod ktorým ukrýval kto vie čo. Práve rozhadzoval rukami a niečo vysvetľoval ľuďom.

„Kto nájde túto guľku pod pohárom, vyhrá dvojnásobok stávky,“ ukázal davu malú guľku a ladne ju skryl pod stredný drevený pohár. Potom poháre poprekľadal. Eteran ho sledoval a vedel, že aj keď ich pomiešal, guľka je stále v strede.

Muž spoza stola ukázal na jedného roľníka v dave. „Kde je guľka, vážený pán?“ spýtal sa ho.

„Tu,“ odpovedal roľník a ukázal na stredný pohár.

„Ale samozrejme!“ vykrikoval muž spoza stola a nadvihol stredný drevený pohár. Bola pod ním guľka. „Také jednoduché! Keby ste si vsadil, dobrý muž, vyhral by ste!“

Ľudia začali tieskať, niečo vykrikovať a pchali na stôl svoje mince.

„Ja dávam jednu mincu!“ zakričal niekto z davu.

„Ja dám dve!“ pridala sa ďalší.

„Počkajte,“ zastavil ich muž spoza stola. „Jeden po druhom, vážení.“ Rozprával presvedčivo a mimoriadne záživne. Vedel, ako na seba pripútať pozornosť. „Vy si stavte prvý!“ ukázal ponad stôl na roľníka pred sebou.

„Dávam dve mince,“ povedal roľník a pleskol dve mince na stôl.

„Výborne, vážený pán,“ odpovedal muž za stolom. Ukázal davu guľku a potom ju položil pod stredný pohár. „Poriadne sa sústreďte, dobrý muž!“ Ladne a rýchlo prehadzoval poháre jeden cez druhý. Keď bol hotový, pozrel sa na roľníka a čakal.

„No teda,“ zamyslel sa roľník a poškriabal sa na hlavu. „Bude tu,“ ukázal na ľavý pohár.

„Skutočne?“ spýtal sa muža spoza stola. „Ste si istý?“

Z davu sa ozvali výkriky. Niekto kričal, že guľka je v strede a iný zase, že je vpravo. Roľník však trval na svojom a znovu ukázal na ľavý pohár. „Tu je,“ povedal rozhodne.

„Tak sa na to pozrime,“ povedal muž v plášti a nadvihol ľavý pohár. Skutočne pod nim bola guľka. Ľudia v dave začali tieskať. „Pán vyhral!“ zvolal muž. Vytiahol z vrečka dve mince a podal ich roľníkovi. Ten od radosti skoro z kože vyskočil.

„Teraz ja!“ vykrikoval z davu ďalší roľník a hodil na stôl tri mince.

„Ako si pán želá,“ odvetil muž za stolom a guľku dal pod stredný pohár. „Dávajte dobrý pozor.“ Bleskurýchle poprehadzoval poháre, až sa nedalo sledovať, čo vlastne robí s rukami. Bol naozaj šikovný, snád' by sa dalo povedať, že priam dlhoprstý. Keď skončil, pozrel sa na roľníka. „Tak kde

sa nachádza guľka?“ spýtal sa. Z davu sa zase ozvali výkriky.

„No... ja neviem,“ zakoktal sa roľník. Pohľadom preskakoval z jedného pohára na druhý. Napokon sa rozmyslel a ukázal na stredný pohár. „Dúfam že tam bude,“ poznamenal pre seba.

Muž za stolom nadvihol stredný pohár. Nič pod ním nebolo. „Pán má smolu,“ povedal a zobral tri mince zo stola.

Vtedy sa pomedzi ľudí predral dopredu éterista Svenol. Už mal toho divadielka akurát tak dosť.

Keď si ho všimol muž za stolom, zamrzol mu úsmev na tvári. „Ehm, vážený éterista si chce zahrať?“ spýtal sa.

Svenol švihol rukou a drevené poháre odleteli zo stola. Pod žiadnym nebola guľka. Dav zhrozene zajasal od prekvapenia. Svenol totižto odviezol do svojho tela kúsok éteru a tak sa jeho vnímanie reality spomalilo. Videl tak, ako ten muž v čiernom plášti za stolom podvádza. Mal rýchle ruky pre obyčajného človeka, no nie pre éteristu.

„Čo to máš v ruke?“ spýtal sa Svenol muža a pozrel sa mu do očí. Ten nevedel reagovať.

Svenol ho ponad stôl rýchlo zdrapil za ruku. „Otvor dlaň,“ prikázal mu.

Muž nasucho preglgol a otvoril dlaň. Mal v nej malú guľku. To rozvášnilo dav ešte viac. Teraz začali pokrikovať nehanebné slová.

Svenol sa dal znovu do reči: „Prečo klameš týchto ľudí? A kde máš povolenie na prevádzkovanie stánku?“

„No je to tak, vážený éterista,“ spustil podvodník v čiernom plášti. „Ja som...“ Prevrhol stôl tak prudko, až vyletel do vzduchu a skoro zvalil Svenola na zem. Muž sa dal na útek.

Mladý Eteran, ktorý sa doteraz iba prizeral, sa chcel rozbehnúť za mužom, no Svenol ho zastavil.

„Počkaj ešte,“ povedal pokojne. „Máme predsa éter,“ dodal a zapukal si hánkami. Potom spojil ruky pred hrud'ou. Ozval sa hlasný tresk.

Použil éter a rozbehol sa vpred tak rýchlo, že okolo stojaci ľudia len zahíkali od prekvapenia a takmer popadali na zadky. Celá ulica stíchla. Eteran si vzdychol, spojil ruky pred hrud'ou a tiež siahol po éteri. Ozval sa druhý tresk.

Svenol utekal pomedzi ľudí rýchlejšie ako vystrelený šíp. Všetko vnímal neuveriteľne pomaly, akoby sa spomalil samotný čas. V ušiach mu znel tlkot jeho srdca ako keby udierali bubny. Toto bol pocit, ktorý miloval každý éterista. Éter prúdil jeho telom ako ostrý horský potok tečúci pomedzi skaly, akurát namiesto vody to bola čistá prírodná energia.

Muž v čiernom plášti práve zahol z vysvietenej promenády do tmavej bočnej uličky, v ktorej sa kopili smeti a túlali mačky.

Svenol ho pod vplyvom éteru raz-dva dobehol. Natiahol ruku a zdrapil ho za čierny plášť. Ten chudák si ani nestihne uvedomiť, čo sa s ním za chvíľu stane. Hneď ako ho Svenol chytil, odpútal sa od éteru a jeho vnímanie sa vrátilo do normálne stavu. Mužovi vyleteli do vzduchu nohy a

dopadol na zem ako lata. Do povetria vyleteli mince a s cinknutím sa rozleteli po celej uličke.

„To muselo bolieť,“ povedal sucho Svenol. Postavil sa nad muža a zdrazil ho za košeľu.

„Prosím,“ narietal muž. „Ja som nič neurobil.“

Svenol mu uštedril poriadne štipľavú facku, až to plesklo.

Eteran, ktorý práve dobehol do uličky, vyvalil na Svenola oči. Takto by sa predsa éteristi nemali správať, veď ten muž len hral nejaké hry s roľníkmi. „Čo to robíš?“ spýtal sa. „Toto by sa predsa nemalo...“

„Pozri sa, čo skrýva,“ prerušil ho Svenol a zdrazil muža za ruku. Vyhrnul mu rukáv. Mal pod ním dýku uviazanú koženými popruhmi o predlaktie. Bola už spoly vysunutá. Keby Svenol nezakročil, určite by ju ten podvodník použil.

„Hlúpi éteristi,“ zanaďoval muž. „Keby ste prišli o pár chvíľ neskôr, mal by som zarobené.“

Svenol dal mužovi ďalšiu facku. „Keby si pár chvíľ mlčal, nedostal by si,“ povedal a zobral mu dýku. Zastrčil si ju za opasok a rozhlíadal sa po tmavej uličke. Veľa toho v tme nevidel. Potom sa pozrel na Eterana a oslovil ho: „Posviet' mi éterickým ohňom.“

Eteran prikývol, vystrel pred seba ruku a siahol po éteri. Z dlane mu vyletel biely žiarivý plameň o veľkosti jedného lakt'a. Tmavá ulička sa rozžiarila.

„Tak sa na to pozrime,“ prehovoril Svenol pokojne. Dal ruky v bok a pokúsil sa spočítať porozhadzované mince na zemi, ktoré sa leskli pod svetlom éterického ohňa. „Je tu dobrých desať mincí. Za každú mincu dostaneš jednu facku.“

„Nie, prosím,“ narietal muž.

„Vstaň,“ prikázal mu Svenol. Podvodník sa veľmi opatrne postavil, akoby čakal každú chvíľu nejakú zradu.

Svenol mu vrazil takú päšťou, že sa znova zrútil k zemi ako bábka odstrihnutá od špagátov.

Eteranovi sa toto zaobchádzanie nepáčilo a tak spravil krok vpred. V dlani mu stále plápolal éterický plameň. „Myslím, že sa poučil,“ povedal.

Svenol ho ignoroval. Uprane sa pozeral na muža. Ten sedel na zemi a hladil sa po boľavej tvári. „Čo to máš na nohe?“ spýtal sa ho.

Muž neodpovedal, len si pokorne vyhrnul nohavicu. Na lýtku mal uviazanú ďalšiu dýku. Svenol mu ju rezko zobral a strčil si ju za opasok.

Eteran vypleštil oči. „Ako si to vedel?“

„Pozbieraj mince,“ prikázal mu Svenol.

„Ale to nie sú naše mince,“ oponoval Eteran.

Svenol si kľakol pred muža podvodníka a pozrel sa mu do očí. „Koho sú tie mince?“ spýtal sa.

„Vaše,“ odpovedal roztraseným hlasom podvodník. „Tie mince sú vaše.“

„Výborne,“ prikývol Svenol.

Eteran si povzdychol a začal zbierať roztrúsené mince. Jednou rukou si svietil pomocou éterického ohňa a do druhej ruky zbieral mince. Svenol zatiaľ zviazal podvodníkovi ruky za chrbtom kusom špagátu, ktorý vytiahol z kapsičky za opaskom.

„Asi mám všetky,“ povedal Eteran. V hrsti držal zo desať mincí. „Ako si vedel, že má tie dýky?“

Svenol si poklepal prstom po spánku. „Éterista musí mať v hlave,“ odpovedal. „Teraz vyhodíme tohto darebáka pred bránu.“

Trvalo im dobrých pár chvíľ, kým podvodníka odvedli za bránu. Museli prejsť takmer celú hlavnú promenádu a premotat' sa bočnými uličkami. Ľudia sa otáčali a pozerali sa na zviazaného muža. Ten sa išiel od hanby prepadnúť pod zem a tak sa pri chôdzi radšej len pozeral pod nohy. Keď sa konečne dostali k obrovskej bráne, Svenol ukázal podvodníka éteristom, ktorí mali práve na starosti vstup do mesta. Potom muža vyviedol na pár krokov pred bránu a kopol ho do zadku. Ani ruky mu nerozviazal, len po poslal kade ľahšie. Muž začal utekať po vydláždenej ceste do noci.

Svenol Liotén a Eteran Naitbird sa vrátili na hlavnú promenádu. Noc pokročila a ruch ešte väčšmi zosilnel. Dokonca aj ľudí pribudlo. Éterické svetlá rozvešané v aleji stromov žiarili naplno. Niektorí obchodníci však už balili svoje prístrešky. Neskôr v noci to boli práve vychýrené hostince a nocľahárne, ktoré lákali miestnych do ulíc najviac.

Svenol odvedol mladého Eterana k akémusi honosne vyzerajúcemu dvojposchodovému domu zhruba v strede dlhej hlavnej promenády. Nad dverami visela drevená tabuľa s nápisom „Biely Plameň“. Dokonca pred vstupom stáli dva ihličnaté stromčeky v keramických kvetináčoch, ostrihané do tvaru gule.

„Kde to sme?“ spýtal sa Eteran.

Svenol si upravil svoj už tak bezchybný účes a usmial sa. „Na správnom mieste,“ odvetil a otvoril dvere.

Vnútri ich čakala honosná taverna, presne taká, do akej chodievala vrchná vrstva obyvateľov Zeleného Mesta. Steny vykladané bielym kameňom a nablýskaná podlaha z bieleho mramoru doslova sršali luxusom. Z kopulovitého stropu viseli ručne kované svietniky na ktorých žiarili éterické gule. Ženy vo farebných šatách a muži v honosných tunikách prešívanych vlnenou priadzou tvorili väčšinu osadenstva. Na stoloch z čerešňového dreva sa kopilo jedlo a plné poháre. Zákazníkov obskakovali dve mladé dievčatá. Za pultom stál štíhly muž v košeli a zástere. Práve narážal sud s vínom. Taverna bola síce takmer plná, no prevládala tu komorná atmosféra. Sem tam sa ozval smiech dám, či štrnganie pohárov.

Svenol si všimol muža sediaceho za menším stolom. Svojim vzhľadom nezapadal medzi

osadenstvo. Jeho dlhé šedivé vlasy a nad hornou perou bujný šedý fúz pôsobili medzi zbohatlíkmi ako päť na oko. Oblečené mal tmavomodré rúcho v páse stiahnuté hrubým koženým opaskom, spoza ktorého trčali dve rukoväte dýk. Na stole pred ním stála fľaša vína a jeden pohár. Toto nebol obyčajný mešťan, či pocestný, ale človek bohatých skúseností. Prezrádzali to jeho vrásky, ktoré mal v tvári. Ten muž skrýval tajomstvá a Svenol minimálne o jednom vedel. Zamieril teda k nemu a bez opýtania sa posadil priamo oproti.

Eteran prekrútil očami nad svojim spoločníkom, no nezostalo mu nič iné, ako sa posadiť za stôl. Vôbec Svenolovi nerozumel. Bol až príliš svojský.

„Dobrý večer, éteristi,“ povedal cudzí muž a zamračene si premeral Svenola a Eterana. Očividne mu nerobilo radosť že sa k nemu pridali bez opýtania. „Prosím posadte sa,“ dodal bez nálady.

„Už sedíme,“ povedal Svenol a skrížil ruky na hrudi. „Vino od smädu?“ spýtal sa a pokynul na fľašu vína položenú na stole.

„Presne tak,“ odvetil cudzí šedivý muž a odpil si z pohára.

Eteran si pripadal ako nejaký narušiteľ, akoby toho muža obťažovali. Vôbec nechápal dôvod, prečo si k nemu Svenol sadol. „Musíme tu byť?“ spýtal sa.

Svenol ukázal na svojho spoločníka. „Tento mladý muž je Eteran, éterista prvého stupňa,“ predstavil ho. „Ja som Svenol,“ poklepal po dvoch zlatých kruhoch na košeli. „Éterista druhého stupňa.“

„Ja som Gestoy,“ predstavil sa šedivý muž.

Svenol na staršieho muža zagánil: „Máš povolenie?“ spýtal sa ho.

Mladý Eteran sa pridol do debaty: „Povolenie na čo? Čo sa tu deje?“

„Nemám žiadne povolenie,“ odpovedal cudzí muž.

Svenol sa rozhovoril: „Každý divoký éterista, ktorý vstúpi do mesta, by mal mať povolenie.“

„Nuž, ja ho nemám,“ odvetil Gestoy a rozhodil rukami. „Čo s tým spravíte?“

„Divoký éterista?“ spýtal sa neveriacky Eteran.

„Presne tak,“ prikývol Svenol. „Tento muž je divoký éterista a veľmi mocný. Myslím, že by sme s ním ani dvaja neporadili.“

„Čože?“ dostal zo seba Eteran. Divokého éteristu ešte nikdy nestretol, alebo o tom aspoň nevedel. Jediní éteristi ktorých poznal, boli tí zo Zelenej Hory.

„Tak je,“ pritakal šedivý Gestoy. „Som divoký éterista.“

K stolu prišla mladá žena, ktorá obsluhovala. Mala husté gaštanové vlasy a vcelku objemný hrudník. V jednej ruke držala tácku a druhú položila na Svenolove rameno. „To je poviedkár z krajiny Morského národa,“ povedala. Očividne sa poznali.

„Skutočne?“ spýtal sa Svenol pochybovačne.

„Naozaj,“ odvetila dievka gaštanových vlasov. „Nikdy nič nespravil. Chodíeva si sem

odpočinúť.“

„Ďakujem ti, Pesra,“ povedal milo Svenol. „Budem sa ti venovať neskôr.“

„Samozrejme,“ odvetila Pesra a odišla, aby sa venovala ostatným bohatým mešťanom.

Svenol sa pozrel na oproti sediaceho poviedkára. „Tak nám o sebe niečo povedz,“ vyzval ho.

„Niečo ti prezradím,“ rozhovoril sa poviedkár Gestoy a naklonil sa nad stôl. „Ale najskôr mi odpovieš na otázku ty.“

„Veľmi dobre,“ prikývol Svenol.

Poviedkár Gestoy vystrel ukazovák a prehovoril: „Kto ťa stále prenasleduje a kráča ti v päťach v dobrom i zlom? Kto napodobňuje všetky tvoje rozhodnutia, no nikdy ich nesúdi, či sú správne, alebo nie?“

Svenol sa zamyslel a pohladil sa po brade. Eteran sa zase stále snažil vstrebať všetko, čo sa práve pri stole odohrало. Na niečo takéto nebol vôbec zvyknutý.

„Tieň,“ povedal Svenol po chvíli dumania. „Tieň robí všetko čo ja a je mu jedno či je to správne, alebo nie.“

„Výborne,“ pochválil ho šedivý poviedkár. „Si bystrý. Tak ti teda poviem niečo o sebe. Pochádzam z krajiny morského národa, ako už povedala tá dievka. Cestujem z miesta na miesto a šírim svoje poviedky, či hádanky. Tým sa živím.“

„Ako často chodíš do Zeleného Mesta?“ spýtal sa Svenol.

„Sám neviem,“ odpovedal Gestoy. „Nechodím sem pravidelne.“

„A čo tie dýky, ktoré máš za opaskom?“

„Si naozaj všímavý,“ povedal Gestoy. Jedna dýka odrazu vzlietla sama od seba spod opasku a pristála na stole, akoby s ňou niekto manipuloval.

Eteran sa od prekvapenia odsunul od stola aj so stoličkou a vypleštil oči na dýku. Bola precízne vykutá a mala zdobenú rukoväť.

Na Svenola to však až taký dojem neurobilo. „Pekný kus,“ povedal prehliadajúc si dýku.

„To áno,“ odvetil poviedkár Gestoy. Dýka zase vzlietla zo stola a vrátila sa za opasok poviedkára.

„Čo to malo znamenať?“ spýtal sa Eteran neveriacky.

„Éterická dýka,“ odpovedal mu Svenol. „Ovláda ju pomocou éteru. Doposiaľ som videl iba jednu.“

„Ja... Ja som ani nevedel, že také niečo existuje,“ povedal Eteran.

„Všetko je raz prvýkrát,“ riekol Gestoy.

„Dobre,“ dal sa do reči Svenol. „Dám ti povolenie. Jednak preto, lebo by sme si s tebou nedali rady, ani keby sme neviem ako chceli a tiež preto, lebo sa mi zdáš ako čestný muž.“ Svenol vytiahol z kapsy za opaskom malý stočený zvitok. Rozprestrel ho na stôl a niečo naň holým prstom napísal.

Samozrejme pri písaní použil éter, takže ho dokáže prečítať len iný éterista. Potom ho zroloval a zovrel do dlaní. Pod rukami sa mu na krátku chvíľu objavila biela žiara. Zvitok bol zrazu zapečatený bielou pečatou.

„Tu máš,“ podal zvitok oproti sediacemu Gestojovi.

„Ďakujem.“

„Nebude ti vadieť, ak ostaneme s tebou pri jednom stole?“ spýtal sa ho Svenol.

„Teraz už nie,“ odvetil poviedkár.

Svenol sa otočil na mladého Eterana a usmial sa. „Nečakal si, že zažiješ niečo takéto, pravda?“

„To veru nie,“ odvetil Eteran. „To by ma ani nenapadlo.“

„Objednaj nám niečo dobré,“ prikázal mu Svenol.

„Ale ja nemám žiadne mince,“ ohradil sa Eteran.

„A tých desať mincí od podvodníka?“

Eteran sa pleskol po čele. „Na tie by som aj zabudol.“

„No tak vidíš,“ povedal Svenol a pozrel sa na šedivého poviedkára. „A nezabudni aj na neho. Dnes je to na nás.“

Vtedy prišla znovu ku stolu gaštanovo-vlasá dievka Pesra s objemným hrudníkom. „Nerada obťažujem, ale dáte si niečo?“ spýtala sa.

Svenol sa na ňu usmial. „Ideš práve v čas,“ ukázal na Eterana. „Tuto mládenec nám ide objednať.“

„A čo to teda bude?“ opýtala sa Pesra.

„No ja neviem,“ odpovedal Eteran a zbežne sa rozhlíadal po hostinci. „Čo tu vlastne máte?“

„Pre vás troch?“

„Áno.“

„Tak potom odporúčam pečeného bažanta,“ navrhla Pesra.

„Koľko to stojí?“ spýtal sa Eteran a siahol do vrecka. Nahmatal v ňom mince.

„Rovných osem,“ odpovedala.

Eteran skoro onemel. Za toľko mincí by jedol niekoľko dní. „To je riadne veľa.“

„Dones nám to, krásna Pesra,“ preniesol vkusne Svenol a žmurkol na ňu, až sa začala červenáť.

„Hneď to bude,“ odpovedala, zvrtila sa ladne ako motýľ a odišla vybaviť objednávku.

Eteran sa chytil za hlavu. „Táto taverna je ale drahá.“

Svenol mykol plecami. „Ešte že nám ten dobrý muž dal svoje mince.“

„Neuveriteľné,“ vzdychol si Eteran. „Ako si vlastne vedel, že tuto poviedkár Gestoy je divoký éterista?“

„Éterické vlákna predsa,“ ozrejmil Svenol. „Mal by si to niekedy skúsiť. Ja ich používam stále.“

„Viem ich vytvárať,“ reagoval Eteran. „Ale keby ich mám vnímať stále, asi by mi hlava

odpadla.“ Teraz pochopil, aký je Svenol zbehlý éterista, aj keď trochu netradičný a výstredný.

„Eteran,“ oslovil ho poviedkár Gestoy. „Tento tvoj partner je dobrý. Vie chodiť ulicou. Drž sa ho a uč sa.“

„To som si stihol všimnúť,“ odvetil mladík.

Svenol sa pridala: „Možno nerobím všetko podľa príručky, no inak sa to nedá. Ulice Zeleného Mesta sú nebezpečné a úmorné.“

„Každé veľké mesto je nebezpečné,“ vmiešal sa do rozhovoru Gestoy. „Soha je ešte horšia.“

„Soha, hlavné mesto Juhu?“ spýtal sa Eteran.

„Presne tak,“ prikývol Gestoy. „Veľké mestá si vyžadujú veľké schopnosti. Už som čo-to precestoval. Viem o čom hovorím,“ poklepal po svojich dýkach za hrubým opaskom. „Človek musí byť pripravený.“

„To teda áno,“ súhlasil Svenol.

Spoločne sa zhovárali ešte hodnú dobu. Pochutili si na pečenom bažantovi a vypili krčah vody. Poviedkár Gestoy vyrozprával pár krátkych príbehov. Éterista druhého stupňa, Svenol Liotén, zase svojim šarmom privádzal do rozpakov mladú Pesru. Vždy keď mal príležitosť, pošepkal jej niečo lichotivé rovno do ucha. Chvíľu mu dokonca sedela na kolenách.

Mladý éterista prvého stupňa, Eteran Naitbird, nasával jedinečnú atmosféru. Bola to jeho prvá nočná služba v Zelenom Meste a už stihol zažiť viac, ako za celé roky. Najskôr si myslel, že Svenol je len nejaký výstredný záletník, čo sa predvádza. Vlastne ním tak trochu aj bol, avšak bol neustále pozorný a pripravený. Až teraz si Eteran uvedomil, že Svenol mal okolo seba vypustené nezistiteľné éterické vlákna. To si vyžadovalo obrovské sústredenie.

Keď dojedli a dopili, rozlúčili sa s poviedkárom. Opäť sa vydali na hlavnú promenádu ako dvaja noční vtáci. Až na pár opitých roľníkov, ktorých odpratali preč z promenády, sa počas ich služby už nič zvláštne nestalo. S východom slnka sa rozlúčili. Uvidia sa zase na ďalší deň pri súmraku, aby sa znovu vydali strážiť ulice.